

A közösség megtartó ereje

Együtt gondolkodás advent apropóján

A TIT Várpalotai szervezetének Gondolkodó Klubja és a Krúdy Gyula Városi Könyvtár egy csésze tea mellett kötetlen beszélgetést ajánlott advent apropóján a világról, Magyarországról és önmagunkról.

A beszélgetés vendégei természetesen egy házaspár, **Lukáts András** püspökhelyettes, esperes, református lelkész és **Lukáts Andrásné** lelkész voltak. A népes hallgatóság dolgát megkönnyítendő, a figyelmes szervezők olyan beszélgetőtársakat is invitáltak, Madaras Annamária, a polgármesteri hivatal ny. irodavezetője és dr. Petneházy Szabolcs állatorvos, a református egyház gondnoka személyében, akik a vendégeket és pályájukat igen jól ismervén segítettek a beszélgetés fonalának sodrásában. Amikor az érzések kifejezéséhez a szavak kevésnek bizonyultak, vagy csupán az elhangzottak megerősítésére, Lohonyai Zoltán csapott gitárja húrjai közé és egy-egy dallal tette kerekké az elhangzottakat.

A jót könnyű megszokni

Egymástól átvéve a szót szövük életük színes kárpitját, melyben sok minden helyet kap: helyet kapnak a tények: a lelkészpár immár huszonöt éve szolgál Várpalotán, mindketten pestiek, a mai Károli Gáspár Református Egyetemen végeztek, de kifejezetten kisvárosba, kis gyülekezetbe kíváncsiak. Mi több, András leányregénybe illő leánykérés helyett gyakorlatiasan megérdeklődte választottjától, hogy elmenne-e vele falusi papnének! Két gyermekük Pápán gimnazista, ők maguk is ismét az oskolapadot nyüvik, de, jelentik, már másodikosok a Veszprémi Egyetemen, a férj még egy készülő doktorátusról is szót ejt, de kár, hogy a sok lőtástól-futástól, intézkedéstől nincs több idő a disszertáció megírására! A templom felújításában kétkezi munkája is benne van, amit természetesen vesz.

Piroska, a feleség, az "átlag" feleség és családjának feladatai mellett kibővített családjának, a gyülekezetnek gondját-baját is felöleli, napszaktól függetlenül, be kell osztani az időt, az energiát, hogy mindenre jusson. Szolgálatuk kezdetén újság volt, hogy egy nő prédikál, de a jót könnyű megszokni, így a palotaiak elkönyvelték, hogy egy lelkészt kértek és kettőt kaptak.

A férjet, munkájának gyümölcseivel elégedettek lévén, feljebbvalói egyre nagyobb horderejű feladatokkal bízzák meg, neve után a titulusok hossza mondhatni az autójával megtett száz kilométerek számával egyenesen arányos (ami csupán a terület nagyságát, melyért felelősséget vállalt, kívánja szemléltetni).

Mindketten méltatják a gyülekezetet így, egészében. Mindig van, aki épp ráér és hívó szavukra válaszolva vakol, pakol, ás, temetesen segítékezik... Harangot szenteltek, digitális orgonát vásároltak, melyet reményeik és törekvéseik szerint neves orgonaművészeink is meg fognak szólaltatni, a zenekedvelő palotaiak öröme.

Kell a lelki feltöltődés

A gyülekezet él, aktív. Tagjai ismerik egymást, legalább köszönő viszonyban vannak egymással, ami a mai, befelé fordulással jellemezhető világban nagy szó.

És ha már kitekintünk szűkebb és tágabb hazánkból, a lelkészek a külfölddel összevetve is értékelik a palotai gyülekezetet. Hollandiai, USA-beli, illetve néhány, lakói többségében nem keresztény vallású országokban szerzett tapasztalatokról számolnak be, leszűrve a tanulságokat, s ennek

kapcsán szó kerül arról a megtartó erőről, amelyet a nemzeti azonosságtudat áraszt, arról, hogy szórványban élt és élő nemzetek gyakran templomaikban, imaházaikban szólhattak, szólhatnak anyanyelvükön, hatványozván ezáltal a gyülekezet fontosságát, a lelki vezető ez irányú felelősségét és végül, de nem utolsósorban a család szerepét. A családot, amely példamutatásával, viselkedésmódjával, egy magatartásformát elfogadottá, követendővé tehet, ehhez azonban kell az együttlét, a lelki feltöltődés, például így advent idején. Sokan még mindig nem értették meg, hogy az igazi karácsonyi ajándékok nem azok a nagy összegek, amelyek a tévés körkérdésekben röpködnek ide-oda, hanem azok, amelyekben belőlünk is van egy darabka. A hangsúly nem az ajándékon, hanem az ajándékozás örömein van.

Egy a válasz: a kegyelem

Beszélgetésünk elején már kiderült: sem Piroska, sem András nem készült lelkésznek, életük egy meghatározó pontján azonban megvilágosodott mindkettőjük előtt, hogy ők erre hivatottak, hát teljesítették, amire rendeltettek. Hogy honnan az a kitartás, energia, lankadatlan erő, amely ezt mind lehetővé teszi, arra egy a válasz: a kegyelem.

Várpalotai Újság, 2004. (12. évf.) 12. sz. 4. p.